

בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ה"פ 846-07
27 יוני 2013

בפני כב' השופטת דר' דרורה פלפל / ס. נשיאה

בעניין: אקו"ם, אגודת קומפוזיטורים מחברים ומו"לים
למוסיקה בישראל בע"מ

המבקשת

נגד

האיגוד המקצועי לתקליטנים בישראל ואח'

המשיבים

החלטה

א. מהות הבקשה

זו בקשה לפי פקודת בזיון בית המשפט לאכוף את איגוד התקליטנים לדווח למבקשת על אירועים שהתקיימו ותשלום שנגבה בגינם, וזאת בעקבות החלטתו של ביהמ"ש העליון בע"א 8456/09.

ב. עובדות רלבנטיות

בביהמ"ש העליון התנהל ערעור (על מותב זה) בנושא של קביעת דמי שימוש זמניים שהמשיבים ישלמו למבקשת.

הערעור התקבל חלקית ופסה"ד בביהמ"ש העליון כלל גם סקירה אודות הקביעה של הממונה על הגבלים עסקיים מתאריך 30.3.2004.

נקבעה הלכה אופרטיבית, מפני השופט מלצר בזו הלשון:

"אם תישמע דעתי, ערעור המערערת יידחה ביחס לדרישותיה באשר לתעריף הישן עד לשנת 2006, ועד בכלל, ויתקבל ביחס לדרישותיה על פי התעריף החדש (180 ₪) בצירוף מע"מ) לגבי כל אירוע שהתקיים ויתקיים מאז שנת 2007 ואילך. לקביעה האחרונה שני סייגים:

עמוד 1 מתוך 4

בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ה"פ 846-07
27 יוני 2013

(א) היה שימצא כי באולם אירועים כלשהו – בעל האולם שילם למערערת את מלוא הסכום שחוייב בו כאמור על פי התעריף החדש... המשיבים אינם חייבים להוסיף ולשלם עבור ההשמעות שבוצעו באותו אולם על ידם, שכן אחרת יוצרו תשלומי כפל.

(ב) חובת הדיווח והתשלום תחול על המשיבים בתוך תשעים ימים ממועד פסק הדין, בהיקף מתקופת תשעים הימים הקבועה בתנאים, ורק לאחר מכן – אם לא תיענה – תוכל המערערת לנקוט בכל ההליכים המשפטיים המותרים לה על פי התנאים, לרבות הגשת בקשות לצווי מניעה זמניים ותביעות של פיצויים סטוטוריים בתוך תקופה זו ויכלו הצדדים להגיע כמובן גם להסדרי פשרה ביניהם, לרבות באשר לדמי השימוש הסופיים".

השופטים ריבלין ו-הנדל הסכימו לדעתו. המערערת היתה אקו"ם ואילו המשיבים היו האיגוד המקצועי לתקליטנים בישראל ואחי'.

ג. טענות איגוד התקליטנים

טענות האיגוד בקצירת האומר:

טוען האיגוד כי הבקשה לא נמסרה לתקליטנים; למרות שהם פנו, עקב הזמן הרב שעבר מאז הערעור לתקליטנים כדי לקבל הסכמה ליצוגם, רק חמישים אחוז מהם אישור את היצוג. לגבי השאר לא התקבלה תגובה ונותק בעצם הקשר.

לעמדתו פניה לערכאות לענין בזיון בית המשפט צריכה להיות לאחר שמוצו הליכים אחרים שיכולים להיות אפקטיביים לאור מהותו המעין פלילית של החליף. מה גם שהם אינם מפרים את פסה"ד של בית המשפט העליון.

לעמדתם חל שינוי במצב לאור החלטת הממונה על ההגבלים העסקיים, שיש בו כדי לייתר את הבקשה האמורה, ובמיוחד שנושא הדיווח לא עלה בטיעוניהם, ולא היה מחויב המציאות.

ד. דיני

לענין הייצוג:

ביום 27.8.2012 הוגשה ע"י המשיבים בקשה לדיון נוסף, שנדחתה, על פסה"ד. נכון למועד זה שאלת הייצוג לא עלתה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ה"פ 846-07
27 יוני 2013

בתאריך 7.1.2013 הוגשה הבקשה לפי פקודת בזיון בית המשפט, ונראה כי מעבר הזמן הלא רב, יחסית, לא אמור להעלות טענה של אובדן קשר וניתוק כה מאסיבי, מקבוצה ש-5 חודשים לפני כן לא היו בעיות עמה ועם יפוי הכח שנתנה.

מה גם שהליך זה הינו חלק בלתי נפרד, במקרים בהם הוא מוגש, מעצם ההליך הדיוני, כך שלא ניתן להפריד אוטומטית (אא"כ צד ביקש זאת) בין המייצג המקורי לבין המייצג הכא, תוך טענה שהמדובר בדיון אחר.

כל הטעמים הללו שיכנעונו כי המסירה לאיגוד שייצג את כל הצדדים בכל העת, הינה מסירה כדין; ונסיגות "להיחלץ" ממנה אינם בדרך מקובלת ובתום לב. לענין החלטת ביהמ"ש העליון:

החלטת בית המשפט העליון שצוטטה לעיל הינה ברורה ומדויקת. אין לצקת בה תכנים ואמירות שאינם כתובים בה.

במהלך הטיעונים בפני, משום מה עלתה המנגינה, שבית המשפט העליון בכלל לא היה אמור להכריע בשאלת הדיווח.

ייתכן; וייתכן גם שלמשיבים יש סיבות טובות מדוע דיווח כזה לא אמור להינתן.

אבל ביהמ"ש העליון קבע קביעה אופרטיבית לענין הדיווח. כאמור, הקביעה ברורה, ובית משפט זה אינו ערכאת ערעור עליו. העובדה שהמבקשת, לצורך הדיווח, יצרה טפסים להקלת הנושא, - אינה סטייה מפסה"ד אלא אמצעי עזר לביצועו.

הניתוח של פסה"ד בעיני המשיבים, כפי שהדבר נראה בעיניהם, גם הוא אינו רלבנטי לענינו.

נכון שעקב אופיו המעין פלילי של ההליך, לא בכל עת יתן בית המשפט סעד בנושא.

אני ערה לפסיקה הקובעת כי אין להיזקק להליכי בזיון בית המשפט אם יש דרך אחרת לקיים את הצו (ע"פ 519/82 ידידה גרינברג נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(2) 187; ע"א 228/63 רפאל עזוז נ' יוסף עזר, פ"ד יז 2541). במקרה שלנו המדובר בדיווח, שאין מחלוקת שהוא לא בוצע.

צדדים צריכים לקיים צווים של בית המשפט, ולמטרה זו נועדה פקודת בזיון בית המשפט.

הכוונת לקיים את הצו, במקרים מעין אלה, אין משמעה פתיחת הליכים חדשים, אולי מתונים יותר, לצורך קיום צו שכבר ניתן. המשמעות היא המשכת הדיון באותו התיק, בדרך שתגרום לקיום הצו, ובמקרה שלנו בצורה של פקודת בזיון בית המשפט.

מאחר ואין מחלוקת שהדיווח לא בוצע וכן גם לא התשלום בתוך התקופה שנקב בה בית המשפט העליון, אני קובעת כדלקמן:

יש לפעול לפי החלטת בית המשפט העליון, תוך 30 יום מהיום. ימי הפגרה נימנים במספר הימים.

בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ה"פ 846-07
27 יוני 2013

במידה והדבר לא ייעשה במדויק כי אז לגבי כל יום של איחור אני מטילה על המשיבים קנס בגובה של 1,000 ₪.

כמו כן אני מחייבת את המשיבים ביחד ולחוד בשכ"ט עו"ד ובהוצאות בסכום כולל של 25,000 ₪. הסכום ישא ריבית והצמדה כדין, מהיום ועד לתשלום בפועל.

ניתנה היום, י"ט תמוז תשע"ג, 27 יוני 2013, בהעדר הצדדים.

המזכירות תמציא עותק החלטה זו לב"כ הצדדים בהמצאה כדין.

ד"ר דרורה פלפל, שופטת
ס/נשיאה